

«Desenvolupar projectes amb els investigadors que més hi encaixin, siguin on siguin, m'ha portat a fer recerca a Anglaterra, i abans a Nova York, Nebraska, Berkeley o Montreal»

D'AQUÀ• I D'ALLÀ€. Em dedico a les matemàtiques des de la UPC. I, a part de fer-hi classes -tant per a enginyers a l'EPSEM de Manresa, com per a matemàtics a la FME de Barcelona- una part molt important de la meua feina és fer investigació³. Una investigació³ sovint poc entesa i difícil d'explicar perquè tracta de temes molt abstractes i allunyats de les aplicacions directes d'altres disciplines.

Enric Ventura i Capell és professor del departament de Matemàtiques de l'EPSEM (UPC)

En la major part de les especialitats matemàtiques no necessitem laboratoris, ni instal·lacions, ni màquines de cap mena, només llapis i paper, accés a llibres i articles especialitzats, i un ambient de treball adequat per poder pensar... És una feina 100% intel·lectual: la batalla es lliura entre la dificultat del problema que pretenem resoldre i la capacitat de raonament del nostre propi cervell... Sovint guanya la primera i d'altres, modestament, guanyem nosaltres.

Només necessitem llapis i paper, però no es tracta pas d'una feina solitària. Al contrari: molts treballs conjunts entre dos o tres coautors no haurien acabat amb èxit sense l'aportació essencial de cadascun d'ells; aquí és ben certa aquella frase que quatre ulls hi veuen més que dos. Per això és molt important en el nostre àmbit el desenvolupament de projectes conjunts amb els investigadors que més encaixin amb el perfil del projecte. Siguin on siguin. Això és el que em va portar a fer una estada de recerca entre el setembre del 2016 i el gener del 2017 a la Universitat de Southampton, Anglaterra, per a treballar-hi amb el professor A. Martino sobre el projecte Degree of commutativity of infinite groups. Fer una estada d'aquestes característiques és força complex. A part de tenir a punt un projecte matemàtic prou interessant, sòlid, i viable, hi ha una segona part logística complicada de resoldre: cal aconseguir el permís de la pròpia universitat i l'acceptació de la universitat d'acollida, cal resoldre les qüestions econòmiques, cosa no menor en els temps que vivim (qui farà les classes que es deixen aquí, com pagarem les despeses de l'estada, etc), cal assegurar que les altres qüestions locals no quedin desateses, quadrar agendes...

Hi ha un altre aspecte importantíssim: quadrar el projecte amb l'àmbit personal i familiar. En aquest aspecte, a casa tenim dos avantatges importants: tant jo com la meua dona, la Montserrat Alsina, ens dediquem a la mateixa professió; ella també és matemàtica a l'EPSEM de Manresa i treballa activament en una altra àrea de recerca; i a tots dos ens està bé viatjar i passar temporades fora de casa, amb els fills. Aquests dos punts ens han permès fer diverses estades en el passat: Nova York, Nebraska, Berkeley, Montreal, Anglaterra..., totes amb un retorn familiar molt positiu a llarg termini, però, també, amb un cost i desgast personal considerables per vèncer cada vegada les resistències logístiques extremes que tot això suposa: escoles per als fills, burocràcia abans, allà, i en tornar, lloc per viure -no és el mateix viatjar una o dues persones, que sis-, últimament adolescències dels fills dins la motxilla, etc. Tota aquesta preparació ha estat sempre

molt més complexa del que sembla quan ho expliquem, especialment per a la meva dona, que és qui ha portat sempre la major part del pes familiar. Però són experiències que valen la pena a la llarga, no només professionalment, sinó també per les oportunitats de creixement personal i familiar que ens han aportat.